

Égy

A szakadék legszélén magas, méltóságteljes palota állt, s oly bizonytalanul tekintett le az alant elterülő fekete víztömegre, mintha egyenesen bele akarna fordulni a sötét mélységbe. Mágia olvasztotta egybe a fákat és a sziklákat, s amikor a hatalmas építmény megszületett, még olyasféle csodának számított, amelynek szépsége bárkit szíven ütött. Óriási fák képezték a vázat, közéjük fal épült, rajtuk kiálló tornyocskák és magas, nyitott ablakok sokasága. A falakat vulkanikus kőből emelték, majd sűrűn egymásba fonódó indákkal és óriási gyökerekkel erősítették meg. A közepén álló főépület szerkezetét több mint száz ősi faóriásból álló misztikus liget alkotta; az összehajló törzsek és ágak közé kövekből és indákból emeltek falakat.

Ám a néhai csodát és környékét nyugtalanság járta át, amely azon a viharos éjjelen is egyre csak erősödött. Azon kevesek, akik éppen az ősi építményt nézték, gyorsan eltakarták szemüket. Az alant elterülő tó ébenszín vize erőszakos, természetellenes módon kavardott fel. Habos hullámokat vetett, házmagasakat, amelyek felemelkedtek és – alig haladva valamennyit – össze is omlottak, robajuk felhallat-

szott a sziklafalak tetejéig. Színek jelentek meg a feketeségben; mélyén és felszínén arany, karmazsin és bomlás-zöld fényfoltok lüktettek. Mennydörgés morajlott, mint ezer sárkány morgása, és akik a part mentén laktak, remegve húzták össze magukat, nem tudván, miféle vihar szabadult rájuk.

A palotát körülvevő falakon őrszemek álltak erdőzöld vértetben, dárdákkal és kardokkal felszerelve, baljós tekintetük éberén fürkészte a környéket. Néha-néha titokban sanda pillantásokat vetettek a falakon belülre is, leginkább a főtoronyra, ahol kiszámíthatatlan erők kezdték vonzani, maguk felé húzni a tóban megjelent fényeket. A vízből kibukkanó mágikus energiák színes villámok formájában csaptak fel, majdnem a toronycsúcsig.

Ama torony legfelső termében magas, karcsú alakok álltak csillámló türkizszín talárban, amelyet ezüsttel hímzett rúnák díszítettek. A magas, karcsú alakok egy a padlóba vésett hatszög körül álltak, melyet mindenféle szimbólumok borítottak. Holt nyelv írásjeleit rótták oda, amelynek ősiségéhez képest ismerőinek élete csupán ellobbanó lángnyelvnek tűnt.

Pupilla nélküli, ezüstszínben fénylő tekintetek meredtek a mintázatra, és nemesen ívelt ajkak mormolták el a varázslat első szavait. Az éjtündék sötétlila bőrén izzadság ütközött ki, ahogy a szólított mágikus energiák egyre erősödtek. A tóból kiemelkedő színes villámok áthatoltak a torony falain, hogy a mintázat közepe táján találkozzanak, és megformálják azt a lángoló gömböt, amely az első sikert jelezte. Önként választott sorsa, szemei helyére ültetett fekete ékkövei segítségével, a varázsmunka felügyelője nem csupán ennyit látott. A felszínen játszó erők látványa helyett a gömb mélyén megjelenő bonyolult energiaszövevény kialakulását figyelte feszülten. Arcán mohóság és várakozás ült.

S volt ott még valaki, aki nem vett ugyan részt a varázsmunkában, jelenléte mégis fellelkesítette a varázslókat, kiknek ő minden mozdulatát, minden szavát csodálattal figyelte. Elefántcsontból és bőrből készített, fényűző karosszékben ült, tökéletes arcát sűrű színezüst haj keretezte. Testének tökéletes vonalait selyemöltözék – aranszínű, mint a szeme – fedte fel inkább, mintsem túlságosan elrejtette volna; a királynő fenséges látványt nyújtott. Hátradőlt támlás székeben, és aprót kortyolt aranyserlegéből. Drágaköves karkötői csilingelve verődtek össze keze minden mozdulatára, és rubintos tiarája csillogva verte vissza a varázslatos energiák fényét.

Tekintete rendszeresen a fekete szemű alakra ugrott, telt ajkai körül a gyanakvás ráncai jelentek meg. Bár amikor egyszer a férfi hirtelen ránézett, a nő mintha megérezte volna. A gyanú jele szertefoszlott, helyét erőtlen mosoly vette át.

A kántálás folytatódott, s a fekete tó őrjögve tombolt.

Háború dúlt ott valaha.

Így hát a történelem újabb feljegyzésekhez jutott, s a feljegyzések sorai között számtalan élet felejtődhet el mindörökké a dúlás, és a halandó világ majdnem-pusztulása emlékének, valóságával együtt. Csak egy emberöltőbe telik.

Ilyen esetekben még a sárkányok emlékezete is fürgébben száll tova, gondolta magában a szürke taláros, sápadt mágus. Nem véletlenül jutottak eszébe éppen ezek a szavak, mert bár a felületes szemlélő számára csupán nyurga, tündékhez hasonlatos alaknak tűnt sólyomszerű arccal, őszülő hajjal és három lefutó heggel arca jobb oldalán, valójában jóval több volt ennél. A többség csak valamiféle varázshasználónak ismerte, de néhányan úgy szólították; Korialstrasz – csak sárkányok viselhetnek ilyen nevet.

Krázus sárkánynak született, fenséges vörös bestiának, és hamar a nagyszerű Alexstrasza legifjabb hitvesévé vált. Aki pedig maga a Sárkánykirálynő, a nagy megtestesülések egyike, az Élet Forrása volt. Krázust gondolatai ismét elvonták a rövidebb életű fajok jelenének és múltjának tanulmányozásától.

Sziklába vájt rejtekéből, amelyet új lakhelyéül választott, Krázus belátta Azeroth kontinensének minden zugát. Halványan fénylő smaragdkristálya tette lehetővé, hogy meglessen bármely vidéket és személyt, ha épp ez állt szándékában. Bárhová nézett, mindenütt csak a pusztítás nyomait látta.

Úgy tűnt, mintha alig néhány esztendeje győzték volna le az orkoknak nevezett zöld bőrű lényeket, akik túlnanról érkeztek, és megszállták a világot. Maradékuk kisebb-nagyobb táborokba kényszerült, és Krázus úgy hitte, a világ készen áll a békére. Ám e béke rövid életűnek bizonyult. A Szövetség – az emberek által vezetett, fajok közti szövetség, amely az ellenállás fő frontját jelentette – azonnal bomlani kezdett, tagjai az egymás feletti hatalomért versengtek. Mindez részben a sárkányok – egy bizonyos sárkány, Halál-szárny – bűne volt, de legalább ugyanannyi írható az emberek, a törpök és a tündék kapzsiságának számlájára is. Ám talán még ez sem okozott volna nagy aggodalmat, ha nem érkezik meg a Lángoló Légión.

Aznap Krázus a távoli Kalimdort, az óceán túlsó partján fekvő kontinenst szemlélte. Mintha szörnyű vulkánkitörések tépték volna szét a vidéket: megfeketedett maga a föld is, élettelen heverték a tájak, nyoma sem volt bármiféle civilizációnak. A Lángoló Légión mindent elpusztított.

A tüzes démonok otthona túl volt minden ismert valóságon. Mágiát kerestek, mágiát zabáltak. Szörnyűséges csat-

lósukkal, a Végzethozóknak nevezett élőholt sereggel összejátszva, lecsupaszították a világot. Nem számoltak azonban azzal a szövetséggel, amely ellenük fordított minden halandó fajt.

Az orkok, akik valaha a démonok bábuai voltak, szintén ellenük fordultak. Csatlakoztak az emberek, törpök, tündék és sárkányok szövetségéhez, hogy együtt irtsák a démoni harcosokat és dögevő bestiákat. Végül sikerült lezárni a szörnyetegek pokoli otthonába vezető átjárókat. Ezrek veszték oda, de minden más megoldás...

A sárkánymágus horkantott egyet a gondolatra. Valójában *egyáltalán nem volt más megoldás.*

Krázus a gömb fölé tartotta hosszú, vékony ujjait, és az orkokra összpontosított. A kép előbb homályos volt, de néhány pillanat elteltével a kristály hegyes-sziklás területet mutatott, valahol a kontinens belső részén. Kíméletlen vidéket, mely épp csak elegendő életet hordozott ahhoz, hogy eltartsa az új telepeseket, a vad környezethez szokott orkokat.

A legnagyobb településen már nem csupán sátrak, de több kőépítmény is emelkedett. Itt a hadfőnök Delej, a háború egyik hőse uralkodott. A szállásául szolgáló magas, kerekded építmény minden más faj szemével nézve pusztakőhalom volt csupán, de az orkok vonzódtak az effajta egyszerűséghez. Számukra kezdetben már az is különködésnek számított, ha letelepedtek, és egyazon helyen élték le az életüket. Oly sokáig voltak a démonok nomád rabszolgái, hogy szinte el is feledték az otthon szó jelentését.

A természetes, zöld bőrű alakok egy része éppen szántott. Az agyaras, vad külsejű munkásokat nézve Krázus elcsodálkozott az ork szántóvető, valaha képtelenségnek tekintett fogalmán. Delej azonban meglehetősen szokatlan egyéniség-

nek bizonyult, és késznek tűnt elfogadni bármiféle eszmét, ami állandóságot hozhatott népének életébe.

Az egész világnak nagy szüksége lett volna némi állandóságra. A sárkánymágus egy intéssel eltüntette a képet, és egy jóval közelebbi hely szemlélésébe kezdett – a kedvelt és valaha büszke Dalaranra, Lordaeron fővárosára tekintett le. A Kirintór varázstudói, a mágia elsődleges hordozói által uralt város a Szövetség harcának elsődleges frontja volt a Lángoló Légió elleni küzdelem során, és ezért a démonok egyik legfőbb célpontjává vált.

Dalaran fele romokban hevert, a valaha büszke tornyok maradványai megtörten meredeztek, a nagy könyvtárak leégtek. Számtalan nemzedék tudása veszett oda, és ezzel együtt számtalan élet. Még a tanács is jelentősen megszenvedte a háborút. Krázus személyes barátai és tiszteletre méltónak tartott társai közül is sokan elestek, a vezetőség szétszóródott. A sárkánymágus tudta, hogy ő léphetne, segítő kezet nyújthatna, de kötötte a sárkányok hagyománya, miszerint a lehető legkevésbé avatkozhatott bele a halandó fajok dolgaiba. Mindenesetre Dalarannak határozottan kellett megszólalnia, ha azt akarta, hogy a szétforgácsolódott Szövetség, újfent megerősödjön.

A zűrzavar és a még előttük álló megpróbáltatások ellenére Krázus reménykedett. A világ problémái leküzdhetőnek tűntek. Nem kellett már félni az orkoktól, nem kellett már félni a démonoktól. Azeroth küzdeni fog, és ő hitte, hogy a Szövetség végül túléli bajait, meg is növekszik talán.

Magára hagyta a smaragdkristályt és felállt, szeretett Alexstraszája várta. A Sárkánykirálynő már tudta, hogy Krázus vissza kíván térni a halandók közé, hogy újra segítségükre legyen, és minden sárkány közül leginkább ő, az Élet Forrása értette ezt meg. A mágusnak vissza kellett változnia

igaz önmagává, egy időre el kellett köszönnie szerelmétől, és távoznia kellett, mielőtt megbánja döntését, és sohasem indul útnak.

A barlangrendszer nem csupán elszigeteltsége miatt választotta új szentélyének, hanem szilárdsága okán is. A kisebb benső helyiségből Krázus töredezett csarnokba lépett ki, mely magasabb volt Dalaran, mostanra elveszett tornyai-nál. Egy egész sereg is letáborozhatott volna ott, és nem töltötte volna meg. Egy sárkány számára ez épp megfelelő méreteket jelentett.

Krázus kinyújtotta kezét kétoldalt, ameddig karja hossza engedte, és még tovább, ahogy karcsú ujjai egyre jobban megnyúltak, karmokat növesztettek, tagjai egyre növekedtek, formájuk megváltozott. Háta ívbe görbült és válla alatt két egyforma dudor jelent meg, majd alig néhány pillanat alatt bőrhártya-szerű szárnyakká növekedett. Hosszúka arca még jobban megnyúlt, vonásai hullószerűvé váltak, hamarosan újra sárkányként állt ott.

Az emberekhez vagy tündékhez való minden hasonlósága gyorsan semmivé foszlott, feje szédítő magasságba emelkedett, s még magasabbra nyújtotta; igaz önmagába való visszatérése felett érzett örömeben szinte felrikoltott. Krázus átváltozott azzá a sárkánnyá, akit Korialstrasz néven ismertek, és ezt az alakot felöltve, belül is megváltozott. Bár halandó testben is többet érzékelt, mint bármely hasonló teremtmény, sárkányként elméje még inkább kinyílt a világra – saját fajtájának falkavezérei, a nagy megtestesülések által fenntartott világra. Elméjét hirtelen egy kétségbeesett, mégis hatalommal telt hang telítette meg.

Korial... strasz...!

Tétovázott. Ismerte a hangot, és a szenvedő tónus nagyobb meglepetést okozott, mintha a hang gazdája szemé-

lyesen látogatta volna meg. A vörös sárkány pislogott egyet, körbenézett a hatalmas teremben, mintha ott keresné a kiáltás forrását.

Csend. Várt egy darabig, és még tovább várakozott, de a szólítás nem ismétlődött meg. Zavaros gondolatokkal eltelve indult a kijárat felé.

A kétségbeesett hang újra felkiáltott: *Korialstrasz...!* Ezúttal talán erőteljesebb volt valamivel, de ismerve a szólítót, a hangsúly még mindig rémisztő volt a sárkány számára. Azonnal válaszolt: *Itt vagyok! Mi történt, Nozdormu?*

Válasz nem érkezett, de Korialstrasz érezte a másik jelenlétét, ahogyan a jelenlétben rejlő bizonytalanságot is, amely egyenesen létbizonytalanságnak tűnt számára. Összpontosított, megpróbált kinyúlni akaratával, és megszilárdítani a tudati kapcsolatot. Soha, még a Légió előrenyomulása során sem érezte ennyire elveszettnek magát – elméletileg csupán a világ legszigorúbb értelemben vett vége lehetett talán olyan dolog, ami ilyen érzelmeket kelthetett a másokban.

Érzem, hogy még velem vagy, szólította meg újra a sárkánymágus. *Legalább valamiképpen utalj rá, hogy mi a baj!*

Válaszképpen a jelenlét megerősödött valamelyest, de csak egy pillanatra, azután ismét eltávolodott, s csupán ott *rejtett* valahol elméjében. Krázus összeszedte minden akaraterejét, és megerősítette az elméik között feszülő, elhalványodott tudatfonalat. Remélte, hogy...

Az ő hatalmát ezerszeresen felülmúló erőkön uralkodó jelenlét olyan hirtelen erősödött meg újra, hogy Korialstrasz megtántorodott. Az idővel egyazon módon létező Nozdormuval felvett kapcsolat megjelenítette a másik felfoghatatlan hatalmát és bölcsességét, ahogyan megsokszorozva köz-

vetítette az általa érzett kétségbeesést is. Korialstrasz egyszerre élte meg önmaga eltörpülését, és a másik nagyságát.

Korok Sárkánya, Idő Fejedelme, Nozdormu szólította.

Összeszedte magát, s egy pillanatra eltűnődött a szólítás lehetséges okain. Önkéntelenül megérintette a pofáján húzódo hármass sebhelyet. Talán Halálszárny tért vissza, hogy tovább gyötörje a világot? Talán emiatt tűnik a hatalmas Nozdormu olyannyira csüggedtnek?

Hallgatlak! Krázus gondolatban válaszolt. *Hallgatlak!* *Csak nem... újfent a Pusztító?* kérdezte, s ugyanúgy tartott a választól, mint a hallgatástól.

De az Idő Fejedelme nem hanggal válaszolt, inkább képek mindent elborító áradatát küldte. Beleégették magukat elméjébe, hogy soha ne felejtse el őket.

A sárkánymágus lehetett bármennyire alkalmazkodó és tehetséges, nem szállhatott szembe a nagy megtestesülés féktelen akaratával. Csak állt dermedten és önmagát is feledve tűrte, tűrte, elméje ilyen módon való megerősökölését.

Sokáig eltartott, mire újra összeszedte magát, de még ezután is szédült. Nem hozzá tartozó, szétforgácsolódott gondolathullámok támadtak rá. Egy ideig minden akaraterejét arra kellett fordítania, hogy ne veszítse el az eszméletét.

A dolgok lassan letisztultak, és eléggé megállapodtak fejében ahhoz, hogy felismerje a történeteket és azok horderejét. Nozdormu, az Idő Fejedelme kétségbeesetten kiáltott segítségért – az ő segítségéért. Határozottan őhozzá, a kisebb sárkányhoz fordult, nem a vele egyenrangúak egyikéhez.

Azonban mi más adhatna okot ekkora aggodalomra egy nagy megtestesülésnek, mintsem valamely Azeroth egészét fenyegető, hatalmas veszély? De akkor miért választott egy magányos vörös sárkányt, és miért nem Alexstraszát vagy Hiszérát szólította meg?

Csak négy legnagyobb sárkány létezett, négy nagy megtestesülés, és közöttük Alexstrasza, szeretett Sárkánykirálynője, magát az életet képviselte. Az örült Maligost a Mágia Uraként ismerték, az éteri Hiszérát az Álmodók Hercegnőjeként. Ők és a folyton merengő Nozdormu a teremtés elsődleges erőiből születtek, a teremtésre emlékeztettek, és ők tartották egyben a világot.

Krázus grimaszolt. Valójában *öt* megtestesülés létezett, s ez ötödiket valaha Neltharionnak nevezték, a Föld Őrzőjének tartották. Neltharion azonban elárulta társait, ellenük fordult, s közben új, illőbb neveket nyert. Halálszárny, a Pusztító, a Fekete Végzet.

Újra megpróbálta elérni a nagy hatalmú rokont, de csak annyira jutott, hogy ismét szédülni kezdett az erőfeszítéstől. Kissé megnyugodva próbálta kitalálni, hogy mit tegyen. Az egyik kép újra és újra felbukkant elméjében: szélseperete, havas hegyvidéket mutatott Kalimdoron. Bármit is akart Nozdormu, annak biztosan köze volt az elhagyatott kontinenshez, azon belül is a havas csúcsokhoz.

Úgy érezte, utána kell néznie a dolognak, és ha tud, segíteni. Könnyen alkalmazkodó társra, lehetőleg egy ismert bajtársra volt szüksége. Mindig is büszke volt a saját rugalmasságára – fajtája többnyire meglehetősen csökönyös és állhatatos volt –, és ezt követelményként állította társaival, szolgáljaival szemben egyaránt. Olyasvalaki kellett, aki hallgat rá, s aki képes azonnal cselekedni a váratlan helyzetekben. Ismeretei szerint ilyen helyzetekben csak egy bizonyos fajta teremtmény állt helyt megfelelően; egy embert kellett találnia maga mellé.

Pontosabban, a Rónin nevű embert, a mágust, akit valaha tanítványaként, később társaként, majd végül barátjaként tartott számon.

Kalimdor vad sztyeppéin a megőszült, agg ork, közelebb hajolt a lángokhoz. Olyan szavakat mormolt maga elé, amelyek egy másik, rég elfeledett világról eredtek, s néhány levelet dobott a tűzre, amivel tovább sűrítette az amúgy is vaskos füstöt. A fojtogató füst teljesen betöltötte szerény, fából és sárból készült kunyhóját.

A kopaszodó, idős alak fáradt, barna tekintetét vörösre festették az erek, s bőre lötyögött testén. Fogai elsárgultak, az egyik évekkel korábban letörhetett. Segítség nélkül már fel sem tudott állni rendesen, és görnyedten, lassan járt. A tűz fölé hajolt, és beleszipantott a füstbe.

Még a legbátrabb harcos is tisztelte és félté, mint sámánt.

Valamennyi csontpor, csipetnyi cserbogyó – mind egy kipróbált és igaz hagyomány részei, amelyet az ork sámánok a kezdetek óta őriztek, és átadtak egymásnak. Kaltárnak apja tanította – még a Horda sötét esztendőit éltek akkoriban –, s apjának nagyapja tanította a szertartásokat. Ám akkor először esett meg, hogy a fonnyadt sámán bizalma megingott az ősi tudásban, s csak remélte, hogy a megfelelő tanításban részesült.

Hangok mormoltak fejében, az új otthonnak nevezett világ szellemei szóltak hozzá. Többnyire kisebb dolgokról suttogtak, az élet dolgairól, de akkor és ott nyugtalanul, figyelmeztetően mormoltak, zúgtak.

Mire figyelmeztetnek? Többet kellett tudnia!

Kaltár benyúlt az övére akasztott erszények egyikébe, és kivett három száraz levelet. Alig maradt több abból a növényből, amelyet apái az orkok ősi földjéről hoztak magukkal, és amelyet ritkasága miatt csak igazán nagy szükség esetén használtak. Apja és nagyapja sohasem fordult ehhez a szerhez. Kaltár bedobta a leveleket a tűzbe.

A sűrű füstbe, örvénylő kék keveredett. Az ork összehúzta szemöldökét a színváltozás láttán, azután újra előrehajolt és belélegzett annyit, amennyit csak bírt.

A világ átalakult, és vele együtt a sámán is. Madárrá vált, a levegő teremtményévé, s ott szárnyalt fenn, a magasban. Hegyek felett repült át óvatosan, alant meglátta a legkisebb állatokat és a legkeskenyebb patakokat is. Fiatalkora óta nem érzett öröm járta át szívét, szinte elborította és magával ragadta, de Kaltár nem engedett a varázsnak. Elveszíthette volna énjét, elveszíthette volna önmagát, s akkor örökön madárrá változva sohasem jut többé eszébe, hogy ki vagy mi volt ő azelőtt.

Amint leküzdötte a mánort, azonnal észrevette, hogy valami nincs rendben a világ természetével. Talán ez lehetett a hangok nyugtalanságának oka. Volt ott valami, aminek nem kellett volna ott lennie. A helyesnek érzett irányba fordult, és ahogy egyre közelebb ért a zavar forrásához, úgy vált egyre nyugtalanabbá maga is. Azután a hegyvonulat legmélyén felfedezte a zavar okát.

Elegendő gyakorlattal rendelkezett ahhoz, hogy felismerje és megkülönböztesse a látomást a valóságtól. Alant vízszerű tölcsér örvénylett egy hegyszorosban, ámde az örvény különösmód nem csupán beszippantotta a dolgokat, de vissza is öklendezte. Mélységeiben a nappalok és éjszakák süllyedtek el, a hónapok és az évek, majd kiemelkedtek, valamiképpen egyszerre változatlanul és megváltozva. A tölcsér magát az időt nyelte el, s utána újra kiköpte azt.

A látomás annyira megrázta Kaltárt, hogy majdnem későn fedezte fel: a tölcsér őt is megpróbálja magába rántani. Azonnal megfordult és próbált eltávolodni a jelenéstől, küzdött, hogy legyőzze a vonzást. Rémulten csapkodott szárnyaival, izmai begörccsöltek az erőfeszítéstől. Akaratával kinyúlt

saját fizikai lényé felé, próbált belekapaszkodni a test és a lélek között feszülő, képzeletben pókselyemként megjelenő életfonálba, próbálta megtörni a révületet.

A tölcsér csak húzta és húzta. Kétségbeesésében Kaltár a szellemek vezérletét kérte, erőért imádkozott hozzájuk. Jöttek is, mert egyezség biztosította, hogy a sámán segítségére siessenek, ám mintha képtelenek lettek volna elég gyorsan cselekedni. A tölcsér már betöltötte az ork látóterét, szinte átölelte, szinte magába nyelte, mire a szellemek odaértek, és kirántották a madártestből.

Hirtelen forogni kezdett körülötte a világ. A tölcsér, a hegyek... minden csak forgott és forgott. Kaltár levegő után kapkodva tért magához. A szellemek megmentették, bár épp hogy csak időben.

Az erőfeszítés olyannyira megviselte, hogy majdnem összeesett és arccal a tűzbe zuhant. A fejében mormoló hangok elhallgattak, és ő leült kunyhója döngölt padlójára. Próbálta félretenni rémületét, megtisztította elméjét az adott helyzetben felesleges gondolatoktól, s lehunyt szemhéja mögött újra meg újra végignézte a látomás emlékét. Nem értette meg teljesen a képeket és történeteket, de a lehető legnagyobb bizonyossággal tudta, hogy az orkok új otthona veszélyben forog.

– El kell mondanom Delejnek – mormolta maga elé, és mozgásra ösztökélte fáradt, öreg testét. – Most rögtön el kell mondanom!

Kettő

Baljós előjel, minősítette végül Rónin a látottakat. Élénkzöld tekintetével a jövődőlés eredményeit vizsgál-gatta. *Bármely mágus annak tartaná.*

– Kész vagy? – kiáltott át Veréza a másik szobából. – Találtál valamit?

A vörös hajú mágus bólintott, azután grimaszolt egyet, amikor rájött, hogy a tünde nem láthatja őt. Szemtől-szemben kell elmondania neki. Ennyit megérdemelt tőle.

Sötétkék nadrágjában és kabátjában – mindkettő arannyal díszített – Rónin inkább nézett ki politikusnak, mintsem mágusnak, bár az utóbbi esztendőök legalább annyi szónoki készséget is követeltek tőle, mint mágikus tehetséget. A diplomáciával mindig nehezen boldogult, inkább szeretett ajtóstól rontani a házba és megtenni, amit kellett. Sűrű, sörengyszerű haja és rövid szakálla miatt megjelenése kissé oroszlánszerű volt. Ez illeté vérmérsékletéhez, s nyomatékos adott szavainak, amikor elkényeztetett és dölyfös követekkel kellett vitáznia. Orra, amely még jóval régebben tört el, és – saját döntése szerint – sohasem lett rendesen helyrerakva, még vadabb külsőt kölcsönzött neki.

– Rónin! Van valami baj talán?

Nem hagyhatta, hogy a nő tovább várakozzon. Tudnia kellett az igazságot, legyen az bármily szörnyűséges: – Mindjárt jövök!

Rónin félretette a jövendöléshez használt eszközöket, és mély lélegzetet véve, elindult a tündéhez. A két helyiség közötti ajtónyílásban megtorpant; a nő szépsége mindig lenyűgözte. Csak az arcát látta, a szépséges, tökéletes oválist, a csábos, mandulavágású, égszínkék szemeket, a hegyes kis orrocskát és a vonzó ajkakát, melyek mintha mindig mosolyra görbülnének. Az arcot sűrű, ezüstfehér haj keretezte, amely hátul egészen a csípőjéig omlott alá. Akár ember is lehetett volna, ha nincsenek azok a hosszú, keskeny és hegyes fülei, amelyek hajszálai közül előtörve adtak bizonyosságot a tünde vérről.

– Nos? – kérdezte Veréza türelmesen.

– Úgy tűnik... ikrek lesznek.

A nő arca felragyogott, és ha ez lehetséges egyáltalán, szépsége még tökéletesebbé vált: – Ikrek?! Micsoda meglepetés! Milyen csodálatos hír! Annyira éreztem!

Kicsit fészkelődött a fakeretes ágyon. A karcsú, emberi szemmel nézve is formás gárdista várandós volt. Mellvértjét és annak kemény bőr kiegészítőit már nem tudta felcsatolni, s otthon csupán egy ezüstös köntöst viselt, amely egyáltalán nem rejthette el a közelgő születés nyilvánvaló jeleit.

Sejthették volna a pocak növekedésének gyorsaságából, de Rónin nem szívesen gondolt erre a lehetőségre. Alig néhány hónapja házasodtak össze, amikor Veréza felfedezte áldott állapotát. Mindketten nyugtalankodtak a jövő miatt, mert házasságuk nem csupán a történelmi ritkaságok közé tartozott, de ráadásul senki sem jegyezte

még fel ember és tünde szülők gyermekének sikeres megszületését. Most pedig nem is egy, de egyszerre két életért aggódhattak.

– Nem hiszem, hogy megértetted, Veréza. *Ikrek!* Egy mágus és egy tünde *ikrei!*

De a nő arca továbbra is csak csodálkozó boldogságot sugárzott: – A tündék ritkán szülnek, és csak nagyon-nagyon ritkán szülnek ikreket, kedvesem! Nagy dolgokra hivatott gyermekek lesznek!

Rónin nem tudta elrejtteni kedvetlen arckifejezését: – Tudom. Pont emiatt aggódom.

Ő és Veréza is átélték a maguk „nagy dolgait”. Akkor kerültek össze, amikor be kellett törniük Zordszirtbe, az orkok erődítményébe, a Horda elleni háború utolsó napjaiban. Eközben nemcsak orkokkal, de sárkányokkal, goblinokkal, trollokkal és egyéb teremtményekkel is megküzdöttek. Ezek után együtt utaztak birodalomról-birodalomra, amolyan követfélék voltak, akik legfőbb feladatukként itt is, ott is figyelmeztették a Szövetség különféle tagjait annak fontosságára, hogy megőrizték az egyezséget és megtartsák szavukat. Ez persze nem azt jelentette, hogy kényelmes feladatkörbe kerültek, és nem kockáztatták többé az életüket. A háborút követő békét a legnagyobb jóindulattal sem lehetett volna szilárdnak nevezni.

Azután – minden figyelmeztetés nélkül – megérkezett a Lángoló Légió. Addigra a felvállalt feladatokból adódó véletlen társulás, a szerelem kötelékévé változott közöttük. A gyilkos démonok elleni háborúban a mágus és a gárdista legalább annyira küzdött egymásért, mint világukért. Több alkalommal is halottnak hitték egymást, s időnként már csak a bosszúvágy élte egyiküket vagy másikat.

Az egymás elvesztése miatt érzett fájdalom keserűbbnek tűnt annál a kínnál is, melyet a többi szeretteik elvesztése okozott. Dalaran és Kveltalasz egyformán az élőholt sereg, a Veszedelem áldozatául esett. A rothadó förtelmek ezeket gyilkoltak le a rémisztő Lichkirály szolgálatában, akinek tettei – akarva-akaratlan, ki tudja már –, a Légió érdekeit szolgálták. Egész városok tűntek el, lakóik kínok közt veszttek oda, és az áldozatok többsége hamarosan elindult, hogy csatlakozzon az élőholtak seregéhez.

Rónin amúgy sem túl terjedelmes családja, még a háború elején eltűnt. Anyja régóta halott volt már, apja, bátyja és két unokatestvére Andorhal ostroma során esett el. Amikor a kétségbeesett védők nem láttak reményt a további ellenállásra, inkább felgyújtották maguk mögött az egész várost. Még a Veszedelem sem képes besorozni, a hamuvá égett harcosokat.

Egyik rokonát sem látta, mióta mágusnak állt, de szívében mélységes ürességet érzett, mikor meghallotta a komor híreket. Abban a pillanatban eltűnt a szakadék önmaga és a családja között. Elsősorban elhivatottsága miatt távolodtak el egymástól, ám ez nem számított többé. Egyedül maradt, családja kihalt volna, ha ő is bevégzi valahol.

Egyedül volt egészen addig, míg fel nem ismerte, hogy a bátor tünde gárdista iránt táplált érzelmei, viszonzásra lettek. A szörnyű küzdelem véget ért és mindketten úgy döntöttek, a szív szavára hallgatnak. Többé nem hagyták el egymást, és a felháborodás ellenére – melyeket mind Veréza népéből, mind Rónin mágusmestereiből kiváltak – összeházasodtak. Megpróbálták normális életet élni, már amennyire ez lehetséges volt, egy kettészakadt világban.

Még mielőtt Rónin segíthetett volna neki, Veréza feltápszkodott az ágyról. A tünde még a szülés idejéhez ilyen

közel is magabiztos gyorsasággal mozgott. Szerető kedveséggel Rónin vállára tette kezét.

– Ti mágusok! Mindig a rosszat keresitek! És én még azt hittem, hogy népem komorabb, mint bármely másik! Boldogságos születés elé nézünk, szerelmem, boldog gyermekeink lesznek. Nem lesz semmi gond.

Tudta, hogy kedvesének könnyen igaza lehet. Egyikük sem tenne semmit, amivel veszélyeztetné a kicsiket. Amikor rájöttek, hogy gyermekük lesz, azonnal felhagytak minden munkájukkal, amely a Szövetség újjáépítésére irányult. Letelepédtek az egyik legbékésebb vidéken, amely nem csupán épségben maradt a dúlás idején, de elég közel volt Dalaran romjaihoz – bár nem túlságosan közel. Egyszerű, de kényelmes otthonukban éltek, és a környéken lakók kedvelték, tisztelték őket.

Ismerve a nő veszteségeit, Rónin mindig csodálta Veréza magabiztos reménykedését. Ha ő hiányt érzett szívében az alig ismert családja elvesztése miatt, akkor Veréza lelkében valamiféle felfoghatatlan ürességnek kellett tátongania. Kveltalasz még legendásabb és talán még biztonságosabb volt, mint a mágusok által uralt Dalaran, mégis teljes mértékben letarolták. Az évszázadokig érintetlen tünde erődítmények alig néhány nap alatt estek el, valaha büszke lakóikat és védőiket úgy sorozták be a Veszedelembe, mintha mágiától érintetlen emberek lettek volna, akik tehetetlenül állnak az élőholt átkok és kórságok előtt. Maga Kveltalasz is alig néhány hétig állta a sarat; az elesettek és feltámasztottak között pedig ott volt Veréza szeretett klánjának java része, néhányan a családjából is e sorsra jutottak.

Ükapjától hallgatta végig a történetet, ahogyan egy kétségbeesett küzdelem során legyilkolta a saját fia, Veréza nagyapja, dögevővé változott tetemét. Ugyancsak tőle hal-

lotta, hogyan tépte szét öccsét az élőholtak éhes tömege, melyet saját bátyja vezetett, akit később a túlélő védők elmentámadása során égett el, a Veszedelem hátramaradt csapataival együtt. Hogy a szüleivel mi történhetett, azt senki sem tudta megmondani, de őket is halottnak gondolták.

Rónin nem mondta el, mert sohasem merte elmondani, hogy iszonytató szóbeszédet hallott Veréza egyik lánytestvére, Sylvanas felől. Veréza másik nővére, a nagyszerű Alleria hősi nevet vívott ki magának a második Háborúban. Sylvanas pedig – akit Rónin felesége egész életében utánozni próbált – eljutott a gárdavezetői rangig, és az áruló Arthas, Lordaeron néhai hercege ellen vezetett csapatokat. A valaha szárnyaló reménységként számon tartott, ám később a Veszedelem és a Légio torz szolgájaként saját királyságát feldúló herceg Ezüsthald, a tündék fővárosa felé vezette seregét. Sylvanas minden összecsapás alkalmával feltartóztatta egy időre, és már úgy tűnt, hogy legyőzi Arthast. Ám ahol a csoszogó hullák, gonosz vízköpők és borzalmas förtelmek elbuktak, ott a halottidézés sötét művészete tette lehetővé, hogy az áruló nemes elkerülje a végső vereséget. A hivatalos változat szerint Sylvanas hősiezen helytállt, majd elbukott, miközben megakadályozta, hogy Arthas serege lemészárolja Ezüsthald népét. A tünde vezetők – köztük Veréza dédapja – azt állították, hogy a gárdavezér ugyanazon tűzben veszett oda, amely megsemmisítette fővárosuk felét. Testének nem maradt nyoma.

Veréza számára itt véget ért a történet, de a Kirintór kveltalasi forrásai segítségével Rónin komor híreket szerzett, Sylvanas további sorsáról. Egy félig eszét vesztett gárdista arról gügyögött, hogy vezérét elfogták, iszonytatóan megcsonkították és végül megölték, pusztán Arthas kedvteléséből. Végül az örült herceg felvitte a nő testét a sötét temp-

lomba és feltámasztotta, eközben megrontotta lelkét és testét. A tünde hősnőt a gonosz hírnökévé változtatta, kísérteties, gyászoló fantommá, amely állítólag még mindig a város romjai között őrjög. Róninnak még nem sikerült igazolást találnia e szóbeszédre, de biztosra vette, hogy néhány morzsányinál több igazságot tartalmaz. Reménykedett benne, hogy Veréza sohasem hallja meg a történetet.

Oly sok tragédia esett meg. Nem csoda, hogy a férfi nem bírta lerázni bizonytalanságát, új családjával kapcsolatban. Felsőhajtott. – Talán majd ha megszületnek, jobban leszek én is. Tényleg csak nagyon aggódom – nyugtatgatta feleségét.

– Ami általában a gondos szülő jele. – Veréza visszatért ágyához. – Mindenesetre, nem maradunk magunkra. Jália sokat segít.

Az idősödő, meglehetősen telt Jália már hat gyermeknek adott életet, és számos másik születésénél bábáskodott. Rónin úgy hitte, hogy egy ember csak ravaszkodva közelíthet meg egy tündét – kivéve, amikor a tünde nő és az ember mágus egymásba szeretnek –, de abban szinte bizonyos volt, hogy Jáliát anyai ösztönei vezérelték. Bár nem kérték ingyen, s jól megfizették a velük töltött időt, a városi nő oly sokat tett már értük, hogy valószínűnek tűnt, akár ellenszolgáltatás nélkül is elvállalta volna a bábáságot.

– Feltételezem, jól vagy – kezdte a mágus. – Nekem most...
– Elméjében egy hang, egy ismerős hang szólalt meg hirtelen. Egy hang, melytől még sohasem derült jókedvre.

Rónin! Szükségem van rád.

– Krázus? – tört ki belőle hangosan.

Veréza felült, minden öröme elpárolgott. – Krázus? Mi van vele?

Mindketten ismerték a mestermágust, a Kirintór tagját. Krázus volt az egyik közreműködő a kapcsolatuk kialakulá-